

RIA VAN DER VEN-
RIJKEN

Het Middelpunt

Roman

Ria van der Ven-Rijken

Het Middelpunt

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn lieve kleindochter Isa.
Jij kleurt het leven mooi.

Na zes jaar dienstverband bij Badkamerzaak Grootswagers had Lucy Akkerman het wel gezien. Niet dat ze het beu was en à la minute weg wilde. Haar functie als receptioniste was namelijk bijzonder veelzijdig, het contact met werkgever, collega's en klanten prettig, maar het werk gaf haar niet langer voldoening. Haar gedachten dwaalden steeds vaker af naar andere beroepen, zoals doktersassistente, dierenartsassistente, of iets met kinderen. In ieder geval een nieuwe uitdaging. Ze zou dolgraag zorgend voor mens of dier willen werken en zo nodig daar dan ook wel een opleiding voor willen volgen. Daar zat ze de laatste tijd, als het niet te druk was achter de receptiedesk, vaak over te dagdromen.

Toen ze haar middelbareschooltijd afgerond had, was ze door bemiddeling van haar vader, Gert Akkerman, bij Grootswagers terechtgekomen. Haar werkgever, Teun Grootswagers, was namelijk vanaf de lagere school al een goede vriend van Gert. Zodoende kende ze Teun al haar hele leven, net als Bella, zijn vrouw. Het waren aardige, vertrouwde mensen. Daarom bleef het voor haar alsnog bij dagdromen om naar iets anders te solliciteren. Ze vond het moeilijk om daadwerkelijk het roer om te gooien. Net als Teun en Bella zouden haar ouders ook enorm teleurgesteld zijn als ze Grootswagers zou verlaten. Ze verdiende een goed salaris en het werk als receptioniste was haar ook wel op het lijf geschreven. Ze had een prettige telefoonstem, was goed van de tongriem gesneden en wist wat er zoal op badkamergebied te koop was.

Lucy zuchtte en keek op de klok die pas twee uur aangaf. Ze had nog een paar uurtjes te gaan.

Vandaag was een rustige dag, daarom leek de middag langer te duren. In de zaak liepen enkele klanten, die door verkopers werden

rondgeleid. Vanmorgen waren er ook al enkele afspraken geweest waarbij een klant om een offerte had gevraagd voor de vernieuwing van zijn badkamer. Daar was ze nu druk mee bezig om die uit te werken. Af en toe werd ze even in beslag genomen door een inkomend telefoontje dat ze weer doorverbond naar de afdeling verkoop, of een aanwezige installateur. De Badkamerzaak had in de Brabantse provincie een goede naam.

Ze keek op haar computerscherm naar de roestvrijstalen regendouche van een bekende fabrikant. Het was de duurste in zijn soort, maar de klant had deze toch echt uitgekozen. Ze klikte hem aan en de regendouche met volledige beschrijving verscheen op de offerte.

In haar broekzak voelde ze ineens een lichte trilling, dat leidde onmiddellijk af. Ze kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en nam haar telefoon er heel even uit om te zien wie haar een berichtje stuurde. Dat probeerde ze zo onopvallend mogelijk te doen. Teun hield er niet van als ze zich achter de receptiedesk met haar mobiel-tje bezighield. Dat moest ze maar tijdens haar pauze doen, vond hij. Daar hield Lucy zich doorgaans ook wel aan, maar vanmiddag even niet.

Ze zag meteen het appje van haar beste vriendin, Jolijn Vos. *Zullen we vanavond samen naar de film gaan?* was haar vraag.

Lucy grinnikte. Ze had voor vanavond geen afspraak staan. En een goede film op zijn tijd liet ze niet aan haar neus voorbijgaan.

Ja, leuk! antwoordde ze onmiddellijk. *Welke film draait er?*

Jolijn reageerde meteen. *Brooklyn. Een romantisch en spannend verhaal uit 1950.* Met een smiley erbij. Lucy wist dat Jolijn graag naar romantische films keek. *Ik reserveer alvast, ben om halfzeven bij je.*

Lucy liet middels een duimpje weten dat ze het ermee eens was en duwde de telefoon weer terug in haar zak. Dan moest ze het vanavond maar met een eenvoudige maaltijd doen, tijd om te koken was er niet.

Haar gedachten werden onderbroken door een binnenkomend telefoontje. Daarna eiste de offerte al haar aandacht weer op.

Na werktijd reed ze snel in haar auto naar de supermarkt en liet

haar keuze vallen op een maaltijdsalade met pasta en geitenkaas. De ingrediënten hoefde ze alleen maar door elkaar te husselen, saladedressing erdoorheen, en klaar was Kees.

Niet veel later reed ze het parkeerterrein op van een camping, gelegen aan de Loonse en Drunense Duinen. Daar woonde ze sinds twee jaar in een klein vakantiehuisje. Dat huisje was eigendom van oom Jan en tante Gré Hendriks. Tante Gré was een oudere nicht van haar moeder. Tien maanden van het jaar mocht Lucy erin wonen, en uiteraard betaalde ze daar huur voor. Maar tijdens de maanden juli en augustus maakten Jan en Gré zelf gebruik van het huisje en brachten er dan hun vakantieperiode door. Een beetje omslachtig vond Lucy het wel om eens per jaar twee maanden te moeten verkassen naar het huis van haar ouders die in Tilburg woonden. Maar nu ze sinds twee weken weer terug was op de camping lag dat ongemak weer achter haar. Haar ouders, Gert en Marian, vonden het wel fijn dat ze elk jaar een tijdje thuis logeerde. Zus Maudy van dertig woonde met echtgenoot Don Haverman in Veere, een mooi plaatsje in Zeeland. Vanwege de afstand zagen ze Maudy niet al te vaak en haar ouders misten haar soms heel erg. Lucy miste haar niet. Maudy was in de ogen van haar ouders altijd de perfecte dochter, de zus die Lucy altijd als voorbeeld voorgeschoteld gekregen had. Zelfs nu nog. Het was altijd Maudy voor en Maudy na. Lucy ergerde zich nogal eens aan al die vergelijkingen. Het bezorgde haar elke keer een gevoel van minderwaardigheid als ze Maudy weer eens bejubelden. Het contact dat Lucy met haar zus onderhield, stond dan ook op een laag pitje. En dat was wederzijds. Maudy belde haar ook zelden op. Hun karakters verschilden te veel. Dat was eigenlijk al van jongs af aan. Ze ontkwam er natuurlijk niet aan om naar Veere te rijden op de verjaardagen van Maudy en Don. En dat deed ze dan ook. Maudy was en bleef haar zus. Maar veel plezier gaven die verplichte bezoeken haar niet. Tijdens de twee maanden thuis in Tilburg vroeg Marian regelmatig waarom ze toch niet wat beter haar best deed om het contact met Maudy vaker te zoeken. Dat deed ze steeds met een licht verwijt in haar stem. Maar Lucy had echt geen behoefte aan meer contact met Maudy.

Lucy stapte uit en zette Maudy uit haar gedachten. Ze liep het laantje in achter het parkeerterrein en opende de deur van haar vakantiehuisje dat omzoomd werd door een haag van laagblijvende coniferen. Voorlopig was dit weer tien maanden háár thuis. Ze hing haar tas en jas aan de kapstok en liep met de maaltijdsalade meteen door naar de keuken.

Na de maaltijd friste ze zich op en trok vrijetijdskleding aan. Daarna kamde ze haar donkerblonde haar bijeen en deed het op een staart. Ze gebruikte een oogpotlood, zodat haar blauwe ogen wat beter tot hun recht kwamen. Een vleugje lipstick, een pufje parfum achter elk oor en klaar was ze.

Klokslag halfzeven stond Jolijn voor de deur.

Lucy sloot af en stapte bij haar in de auto. ‘Hè, gezellig een avondje naar de film. Daar heb ik echt zin in.’

Jolijn lachte haar vanachter modieuze brillenglazen toe. ‘Ik ook! Niels belde, hij moest vanavond overwerken en ik had geen zin om alleen te blijven. Toen dacht ik aan de bioscoop en ook meteen aan jou. *Brooklyn* draait, en die heeft echt een paar goede recensies.’ Jolijn startte de auto en schakelde.

‘Kan Niels niet wat vaker overwerken?’ merkte Lucy plagend op.

Jolijn gaf daarop een speelse tik tegen haar arm. ‘Niet zo gemeen, Lucy. We zien elkaar vaak genoeg. En we bellen toch regelmatig.’

Dat was ook zo, daar kon Lucy niets tegen inbrengen.

Jolijn was een halfjaar geleden met Niels Vos getrouwd en woonde sindsdien met hem in een leuk huis in Rosmalen. Hoewel Lucy en Jolijn elkaar niet elke week meer zagen, was er wel vaak over en weer contact. Toen Jolijn en Niels elkaar twee jaar geleden leerden kennen, was Lucy een klein beetje jaloers geweest op hun relatie. Maar dat was slechts van korte duur. Niels bleek een leuke vent. Hij was dol op Jolijn en samen waren ze gelukkig. Een vaste relatie was iets wat Lucy nog miste. Tot nu toe waren enkele kortdurende vriendschappen op niets uitgelopen.

Jolijn was van mening dat Lucy de liefde van haar leven vanzelf wel zou ontmoeten, en anders moest ze enkele datingsites er maar eens

op nazien. Daar zat vast wel een goede match bij.

Dat laatste zag Lucy niet zitten. Zo wanhopig was ze nu ook weer niet.

Ze meldden zich bij de kassa van de bioscoop met digitaal gereserveerde entreekaarten. Daarna sloegen ze popcorn en frisdrank in zodat ze tijdens de pauze op een goed plekje boven in de filmzaal konden blijven zitten.

De film was blijkaar geliefd, er waren op dit tijdstip nogal wat mensen op afgekomen. De zaal zat vol. Lucy ging er eens goed voor zitten. De film boeide meteen.

Een uurtje later sprong het licht aan voor een korte pauze. Lucy pakte haar popcorn erbij en opende de verpakking. Jolijn opende op dat moment haar blikje fris en schoot per ongeluk met haar elleboog flink uit tegen de zak met popcorn. De helft van alle popcorn vloog daarop over de rij met stoelen direct voor hen. Twee dames van middelbare leeftijd keken geschrokken op van de hoeveelheid popcorn die op hun schoot terecht kwam. Een man aan de rechterkant ging als door een wesp gestoken staan. Op zijn donkere krulhaar lag een hoopje popcorn. Lucy sloeg van schrik een hand voor haar mond.

‘Sorry,’ wist ze slechts uit te brengen. Een lach kriebelde daarbij in haar keel. Het was zo’n komisch gezicht, dat popcorn op zijn krulhaar. Hij keek niet blij.

‘Ja, sorry hoor. Mijn schuld,’ benadrukte Jolijn met een grijns. ‘Niet die van haar.’ Ze wees naar Lucy.

Het ernstige gezicht van de man ontdooid, hij glimlachte en streek met beide handen door zijn haar waar de popcorn uit rolde en op de grond viel. Daarna haalde hij onaangedaan zijn schouders op en ging weer zitten. De twee dames voor hen aten lacherig van hetgeen hun in de schoot geworpen was. Lucy haalde opgelucht adem en keek Jolijn aan, die een gezicht trok.

‘Zal ik snel nieuwe popcorn gaan kopen?’ stelde Lucy voor.

‘Welnee, het beetje dat we over hebben delen we gewoon,’ grinnikte Jolijn.

Lucy opende haar blikje fris, nam een paar slokken en samen

knabbelden ze de resterende popcorn op. De pauze was snel voorbij, de film speelde weer verder en bracht spanning en romantiek.

Na afloop liepen ze de bioscoop uit naar de parkeerplaats waar Jolijn haar auto geparkeerd had. 'Ik vond het echt een goede film,' beoordeelde ze. 'En jij? Geen spijt van dat je meegegaan bent?'

'Nee hoor. Ik heb met plezier gekeken.' Ze waren bijna bij de auto toen de man op wiens krulhaar een lading popcorn terechtgekomen was hun voorbijliep. Hij haastte zich naar een sportieve auto, stapte in en reed weg.

'Het ging echt per ongeluk, Luus,' benadrukte Jolijn nog eens toen ze de auto in stapten. 'Hij zag er trouwens wel grappig uit met die popcorn op zijn haar, vond je ook niet?'

'Ja, hilarisch,' grinnikte Lucy. 'Ik dacht eerst dat hij boos werd, maar gelukkig nam hij het toch sportief op.'

'Zeg dat wel.'

'Kom je zo meteen nog even iets fris bij me drinken voordat je naar huis gaat?' vroeg Lucy.

Jolijn aarzelde even. 'Oké,' zei ze dan. 'Maar niet langer dan een halfuurtje. Ik wil het niet te laat maken. Niels is rond de klok van tien weer thuis.'

'Goed,' lachte Lucy. 'Dan blijf je een halfuurtje. Ik wil niet stoken in een goed huwelijk, dat weet je.' Die opmerking leverde haar onmiddellijk een plagerige por op van Jolijn.

'Je weet dat Niels onze vriendschap erg waardeert,' merkte Jolijn op terwijl ze haar auto door het verkeer stuurde. 'Hij heeft er echt geen probleem mee als ik langer bij je blijf. Maar ik moet morgen ook weer vroeg op, daarom wil ik op tijd naar bed.'

Ze kwamen op de camping. Jolijn parkeerde om het hoekje. Lucy schonk na binnenkomst voor elk een glas sap in en ging tegenover Jolijn zitten.

'Hoe gaat het op je werk. Heb je het erg druk met alle kindertjes?' informeerde ze vervolgens.

Jolijn, die voor een kinderdagverblijf werkte, schudde haar hoofd. 'Niet drukker dan anders. Maar morgenochtend moet ik om zeven

uur weer present zijn voor de kleintjes die vroeg komen. Kinderontbijtjes verzorgen en zo. Sommigen gebruiken nog een fles of een bordje met pap.’

‘Je hebt wel leuk werk,’ merkte Lucy op.

‘Jij toch ook!’ Jolijn keek haar scherp aan.

Lucy haalde zuchtend haar schouders op en knikte aarzelend met haar hoofd. ‘Ja... het is wel leuk. Ik heb een prima baan bij Grootswagers en wil me ook niet beklagen. Toch zou ik weleens wat anders willen. Iets met mensen of dieren. Helpend of verzorgend, kan me niet schelen wat het is. Als het maar iets anders is!’

Tot nu toe had Lucy het er niet met Jolijn over gehad en was het alleen maar bij dagdromen achter de receptiedesk gebleven. Ze vond het fijn om het nu wel te delen. Het luchtte zelfs een beetje op door erover te praten.

Jolijn keek verbaasd. Haar huisarts in Rosmalen zocht een assistente, wist ze meteen te vertellen. De praktijk bevond zich bij haar in de straat, er had een advertentie in de plaatselijke krant gestaan. Wellicht ook op de website van Brabantzorg. ‘Doktersassistente, net iets voor jou. Op die vacature moet je écht solliciteren, Luus.’

Dat zou Lucy wel willen, ze had er weleens aan gedacht om doktersassistente te worden. Maar dat ging niet zomaar, dat wist Jolijn toch ook wel.

‘Daar ben ik niet voor opgeleid,’ antwoordde Lucy. ‘Dan moet ik eerst een opleiding volgen.’

Jolijn gaf aan dat ze dat dan maar moest doen. Alvast solliciteren naar die functie kon in ieder geval geen kwaad. Niet geschoten was altijd mis. Op administratief gebied had ze voldoende ervaring, dat was alvast een pre. En als ze daarnaast een schriftelijke opleiding tot doktersassistente zou volgen, ging haar huisarts er vast wel in mee.

Daar had Lucy een hard hoofd in. Zo simpel als Jolijn het zich allemaal voorstelde, ging het volgens haar niet. Een doktersassistente moest kennis van zaken hebben, vooral medische kennis. En dat had ze niet. Daarbij durfde ze niet te denken aan de reactie van haar ouders als ze hun moest vertellen dat ze bij Grootswagers weg wilde.

Dat was ook nog een hobbel die ze nemen moest. Toch kon ze daar niet omheen als ze naar een andere betrekking zocht. Ze zuchtte en keek even peinzend voor zich uit. Tussen denken en doen lag een brede kloof.

Jolijn dronk haar glas leeg en stond op. ‘Denk nog maar eens goed na. Niet te lang, natuurlijk, anders gaat een andere sollicitant met dat baantje aan de haal,’ adviseerde ze haar. ‘Ik ga naar huis. Houd je me wel op de hoogte?’

Lucy liet haar uit. Toen ze de deur achter Jolijn dichtdeed, wist ze al dat ze niet op die vacature zou solliciteren. Ze dacht er wel aan om informatie te zoeken voor het volgen van een opleiding. Op internet was genoeg te vinden. Ze moest toch ergens beginnen.

Een uur later, toen ze naar bed wilde gaan, piepte haar telefoon. Jolijn stuurde haar met een link naar de advertentie van haar huisarts op de website van Brabantzorg. Ze staarde er even naar. Zou ze het advies van Jolijn dan toch maar opvolgen? Ze legde haar telefoon weg op het nachtkastje en kroop in bed. Nee, ze had besloten om het niet te doen, daar hield ze zich aan.

Zaterdagochtend reed Lucy naar het huis van haar ouders in Tilburg. Daar was zij ook geboren en opgegroeid. Ze woonden in een vrijstaand huis dat door Gert gebouwd was. Gert was zijn hele leven al bouwvakker, een vakbekwaam metselaar. Hij had elke steen van het huis in zijn handen gehad. Een vakman pur sang, zo stond hij bekend. Natuurlijk had hij ook hulp gehad van zijn collega's, de elektriciens, timmermannen, stukadoors, tegelzeters, schilders en loodgieters. Het huis stond er al voor de geboorte van Maudy en Lucy. De badkamerzaak van Teun Grootswagers was dertig jaar geleden ook onder Gerts inspirerende leiding gebouwd. Af en toe riep Teun hem nog weleens bij zich voor eventuele verbouwingsaanpassingen. De badkamerzaak was door de jaren heen uitgegroeid tot een prachtig pand met een grote showroom. Nu Gert de leeftijd van zestig naderde, was hij zijn werk duidelijk aan het afbouwen. Grote projecten nam hij niet meer aan. In de kleinere had hij nog plezier. ‘Het lijf wil niet meer zo

vlot,' zei hij regelmatig. Hij liep ondertussen met de gedachten rond om vervroegd met pensioen te gaan. Tot nu toe was het slechts daarbij gebleven. Hij deed er verder niets mee.

Marian had gisteravond gebeld met de vraag of Lucy vandaag tijd had om mee te gaan. Ze wilde nieuwe kleding kopen in een bekende damesmodezaak waar ze meestal slaagde voor haar outfit. Tijd had Lucy wel, veel zin niet. Het was nog goed nazomerweer. Ze had graag haar terras naast het vakantiehuisje, waar ook enkele potplanten stonden, willen vegen en schoonmaken. Op doordeweekse dagen kwam het er niet van. Deze zaterdag dus ook niet, dat moest ze dan maar een weekje opschuiven. Weigeren om met haar moeder mee te gaan vond ze moeilijk. Die stond ook altijd voor haar klaar. Samen winkelen was meestal ook wel leuk. Althans, niet als Maudy het onderwerp van gesprek werd, daar ergerde Lucy zich alleen maar aan.

Hoe dichterbij het ouderlijk huis naderde, hoe meer zin ze in het winkelen kreeg. Niets zo veranderlijk als een mens, bedacht ze met een glimlach. Misschien dat ze voor zichzelf ook iets leuks tegenkwam. Nu de herfst naderde, kon ze wel een extra warm vest gebruiken. Ze had het niet direct nodig, er hingen nog een paar vesten in haar kast, maar iets nieuws was altijd leuk.

Samen met haar ouders dronk ze nog een kop koffie voordat ze met haar moeder wegreed.

'We lunchen straks wel in het centrum als ik klaar ben met mijn inkopen,' stelde Marian voor.

In de modezaak was het niet druk vanwege het nog vroege tijdstip. Er hoefde niet lang gezocht te worden. Marian wist welke kleding ze wilde en was binnen een halfuur geslaagd. Samen zochten ze daarna de rekken nog door naar een leuk vest voor Lucy.

'Luus... kom eens,' riep Marian en ze trok een cognackleurig vest uit een rek met aanbiedingen. 'Wat vind je hiervan?'

Lucy, die eigenlijk op zoek was naar een donkerblauw vest, knikte. Ja, dat zag er inderdaad mooi uit. Ze nam het vest aan en ging ermee naar een paskamer.

'Staat je prachtig, hoor,' zei Marian even later bewonderend. 'Dit

vest moet je kopen. De kleur kun je goed combineren.’

Daar was Lucy het helemaal mee eens. Ze had twee broeken en een leuk jurkje waarop ze dit vest kon dragen. Ze gingen met hun kleding naar de kassa en stonden even later weer op straat.

‘Ik trakteer op een lunch,’ glimlachte Marian voldaan. ‘Zullen we naar Het Middelpunt gaan? Ik hoorde op de jeu-de-boulesclub dat je daar lekker kunt lunchen.’ Marian speelde fanatiek de wekelijkse competitie mee en had regelmatig prijs.

‘Prima,’ stemde Lucy ermee in. Ze had weleens van deze lunchroom gehoord maar was er nog nooit geweest. Het zaakje draaide pas sinds twee jaar, en zo vaak kwam ze hier nu ook weer niet.

De lunchroom bevond zich in een gezellige, sfeervolle ruimte die haar aan een uit de hand gelopen huiskamer deed denken. Aan het einde van de ruimte stonden brede tuindeuren open. In de binnentuin stonden ook tafeltjes met stoelen onder brede parasols. Vanwege het mooie nazomerweer zaten daar de meeste gasten. Lucy liep er met haar moeder ook naartoe. Ze zochten een tafeltje uit en gingen zitten. De tassen met gekochte kleding zetten ze naast zich. Marian boog zich meteen over de menukaart.

Lucy keek rond. Ze vond Het Middelpunt een leuke naam voor een lunchroom. Twee horecamedewerkers, nog jonge meisjes, liepen langs de tafeltjes om bestellingen op te nemen. Een ervan kwam bij hen. Lucy koos voor een broodje gezond en verse muntthee. Marian nam een broodje zalm en koffie. Terwijl ze op hun bestelling wachtten, kwam het onderwerp waarop Lucy absoluut niet zat te wachten ineens op tafel. Maudy!

‘Maudy en Don komen volgend weekend naar huis. Papa en ik willen dan een hapje met hen gaan eten bij een wokrestaurant. Je weet dat Maudy weg is van de sushigerechtes die ze daar serveren. We zouden het fijn vinden als je dan ook meegaat.’

Lucy slaakte een diepe zucht en haalde haar neus op. ‘Hè, nee, bah. Ik houd niet van sushi. Gaan jullie maar fijn samen met Maudy en Don.’

‘Nou ja, je hoeft niet per se sushi te bestellen. Er staan ook een

heleboel andere gerechten op de menukaart.' Marian fronste haar wenkbrauwen. Om die reden hoefde Lucy een etentje bij het wokrestaurant niet te weigeren, was de achterliggende gedachte.

'Liever niet. Ik heb er geen zin in,' antwoordde Lucy kort.

'Maudy vindt het echt heel gezellig als we met ons gezin gaan, daar hoor jij ook bij,' probeerde Marian. 'Geen zin hebben vind ik een slap excuus. Maudy is wel je zus, hoor. Ze wil binnenkort haar badkamer laten verbouwen. Tijdens het eten zou jij haar een paar goede adviezen kunnen geven. Dat heeft ze me zelf gezegd. Zij rekent erop dat je erbij bent.'

'Mam, dat lijkt me geen goed idee.'

Alsof Maudy op haar advies zat te wachten, dacht Lucy geïrriteerd. 'Als Maudy haar badkamer wil laten verbouwen, moeten Don en zij een afspraak maken met een van de verkoopadviseurs van Grootswagers. Die kan hun alles vertellen, dat kan ik niet. Ik werk slechts achter de receptiedesk, neem de telefoon op en verzorg een deel van de administratie. Dat is alles, en...'. Ze keek op naar de man die ineens bij hun tafeltje verscheen met de bestelde lunch en zweeg abrupt. Er was onmiddellijk herkenning vanwege het donkere krulhaar. Ze moest meteen aan het ongelukje met de popcorn denken in de filmzaal van de bioscoop.

'Goedemiddag, dames.' Lucy zag het kleine knipoogje dat hij haar gaf. Hij had haar blijkbaar ook herkend. 'Wie heeft het broodje zalm besteld en wie het broodje gezond?' vroeg hij daarna onaangedaan.

Lucy stak impulsief haar vinger op. 'Voor mij het broodje gezond, alstublieft.' Haar wangen kleurden toen ze in gedachten de popcorn weer boven op zijn krullen zag liggen. Een lachkriebel kietelde in haar keel. De man zette het broodje gezond voor haar neus en gaf het broodje zalm aan Marian.

'Dank je wel.' Lucy keek glimlachend in zijn donkere ogen. Hij was een mooie man om te zien, flitste het door haar heen. Wel iets ouder dan zij, maar best aantrekkelijk.

'Smakelijk eten.' Hij maakte een kleine buiging en knipoogde opnieuw. De muntthee voor Lucy en het kopje koffie voor Marian wer-

den direct daarna geserveerd door het meisje.

‘Nou, maak nu je zin maar af.’ De ogen van haar moeder keken ernstig.

Lucy was helemaal vergeten wat ze wilde zeggen. Haar gedachten waren bij het bioscoopavondje. Jolijn moest eens weten dat ze hier op dit terras bediend werd door de man die er zo grappig uitgezien had met die popcorn op zijn krullen.

‘Ik eh... Ik heb alles gezegd, mam. Het is toch duidelijk.’

‘Ik vind dat je wél mee moet naar dat wokrestaurant. Toe, doe het dan voor papa en mij.’

Lucy boog haar hoofd en staaarde naar de telefoon die ze in haar hand hield. Als ze haar broodje gezond ophad, zou ze snel een berichtje naar Jolijn sturen. Of, misschien nu meteen even doen?

‘Nou...’ drong haar moeder aan.

‘Oké,’ gaf Lucy met tegenzin toe. ‘Dan ga ik wel mee. Maar ik wil daarna niet te lang in dat wokrestaurant blijven hangen, hoor.’

‘Fijn,’ snoof Marian opgelucht en ze nam een hap van het royaal belegde broodje zalm. ‘Dat zal Maudy leuk vinden. Jullie zien elkaar toch al zo weinig.’

Lucy betwijfelde dat. Maudy had nooit zoveel belangstelling voor haar gehad. Misschien lag dat wel aan het leeftijdsverschil van vijf jaar. Dat hoorde je vaker. Of het kwam door hun karakter. Ze waren gewoon te verschillend. Maudy was de perfecte zus die alles altijd beter wist en beter deed. Een echt dametje. Ze was een heel ander type dan zij. Natuurlijk zag ze er ook graag leuk uit, maar bij Maudy was alles in de overtreffende trap. Lucy vond het heel vermoeiend, daar kon ze niet tegenop.

‘Maudy vertelde tijdens ons telefoongesprek dat ze bij de kapper is geweest en...’

Lucy zuchtte onhoorbaar en typte ondertussen snel een berichtje naar Jolijn. Ze had geen zin om Marians verhaal over Maudy aan te horen. Het kon haar niets schelen welke coupe Maudy nu weer in haar haar had laten knippen. Jolijn zou ervan opkijken dat ze die man van de bioscoopavond weer ontmoet had.

Ik kreeg weer even de neiging om te lachen toen ik aan die popcorn op zijn krulhaar dacht. Aardige gast, hoor. Hij werkt in de keuken van lunchroom Het Middelpunt, schreef ze en ze verstuurde het berichtje.

Jolijn was online en reageerde meteen.

Die lunchroom ken ik niet. Daar wil ik met jou ook weleens lunchen, als je hem zo aardig vindt.

Lucy glimlachte en ze plaatste snel een duimpje. Marian zat al kritisch te kijken omdat ze niet reageerde op dat wat ze over Maudy verteld had.

‘Niet zo ongezellig, Luus. Stop die telefoon nu eens in je tas en eet dat broodje op,’ momperde ze lichtelijk geïrriteerd.

Dat wilde Lucy wel doen, maar Jolijn had nog een dringende vraag. Of ze deze week toch wel gesolliciteerd had naar de functie van doktersassistente bij haar huisarts?

Nee, wordt vervolgd. Ik bel je vandaag nog, was het antwoord dat Lucy nog even verstuurde. Daarna duwde ze de telefoon in haar handtas. Ze nam zich voor om dat vanavond even te doen en Jolijn het waarom van haar nee uit te leggen. Dat was ze haar wel verschuldigd. Jolijn had haar attent gemaakt op die vacature.

Lucy sneed haar broodje gezond aan en at het met smaak op. Af en toe zag ze de man van de bioscoop met andere bestelde lunches voor zijn gasten in de tuin verschijnen. Het werd steeds drukker, de tafeltjes en stoeltjes waren intussen allemaal bezet. Hij werkte snel door en had geen oog meer voor haar. Ach, waarom zou hij ook! Misschien werd hij liever niet meer herinnerd aan dat ongelukje met de popcorn. Het was eigenlijk ook wel een beetje kinderachtig van haar om daarin te blijven hangen.

Haar gedachten dwaalden naar Jolijn. Hoe kon ze haar vriendin ervan overtuigen dat ze eerst een opleiding wilde volgen om pas daarna aan de slag te gaan in het betreffende beroep, vroeg ze zich af. Ze had de afgelopen dagen nog geen tijd gehad om op internet naar passende opleidingen te kijken. Dat moest ze straks doen, als ze thuiskwam op de camping. Ze had Jolijn de indruk gegeven dat ze serieus op zoek wilde naar een andere betrekking. Dat was nog steeds zo, maar de

gedachte aan haar ouders die ze hiermee teleurstellen zou, drong zich weer aan haar op. Zeker nu haar moeder tegenover haar zat. Haar ouders gingen er prat op dat ze zo'n goede baan bij Grootswagers had. Ze zouden elke verandering afraden, dat wist ze nu al.

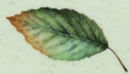
'Kan ik afrekenen?' vroeg Marian aan het meisje dat met een dienblad vol koffiekoppen, theeglazen en frisdrankjes voorbijliep. Het meisje knikte en vroeg om een ogenblik geduld.

Lucy stond op om eerst nog even gebruik van het toilet te maken voordat ze wilde vertrekken. Ze hinkte nog steeds op twee gedachten. Wel uitzien naar een andere baan of toch maar gewoon het vertrouwde omhelzen en bij Grootswagers blijven? Ze was er nog niet uit.

'Kom, we gaan naar huis,' zei haar moeder toen ze weer terug in de binnentuin kwam. 'Ik heb de rekening zojuist betaald.'

Lucy probeerde bij hun vertrek nog een glimp van de man met het krulhaar op te vangen. Ze zag hem helaas niet meer.

Als ze haar droom wil volgen, moet het roer om

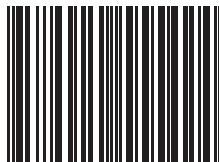
Lucy werkt al zes jaar als receptioniste bij een badkamerzaak en is toe aan een carrièreswitch. Dan ontmoet ze Gilbert, de eigenaar van de plaatselijke lunchroom Het Middelpunt. Hij zoekt hulp in de bediening en Lucy pakt die kans met beide handen aan. Al snel heeft ze haar draai gevonden, en hoe meer tijd ze met Gilbert doorbrengt, hoe leuker ze hem begint te vinden. Tot hij op een dag verdwijnt, met een groot geldbedrag. Lucy zet alles op alles om de zaak draaiende te houden, maar een faillissement dreigt. Dan krijgt ze hulp uit onverwachte hoek. Lukt het haar om Het Middelpunt te redden?

Ria van der Ven-Rijken schrijft meeslepende verhalen over herkenbare thema's. *Het Middelpunt* is een warme familieroman over liefde, teleurstellingen en moed.

ISBN 978 90 2055 542 4 NUR 344

9 789020 555424 >

www.romanserie.nl

Romanserie